

Womhaj Bóh!

Czísło 43.
22 ott.

Łétnik 3.
1893.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy łobotu w Esmolerjez knihiczišcežerni w Budyschinje a łu tam dostacź ła sčtwórtlétnu pšchedplatu 40 np.

21. njedzela po śwj. Trojicy.

Pš. 5. Je dziwna wěz wo tónle pjaty psalm. Wón dzerži wschittim nješwěrnym a šapomólnym modlerjam pokutny šchpihel prjódk. D šchtó njeby žadny nješwěrnny a šapomólny modler był? Kac ło šběhny w šchtuczkach tuteho psalma horliwy modlerški duch Davidowy š njesadzeržanej mozu! A na našchim šwědomnju leža tola wjele hinajsche napominanja ł modlitwje hacź na Davidowym a my šmy tola tak škomdźliwi modlerjo. Wny wěmy, kac hušto a kac dołho je tón Šnješ Šhrystuš w modlitwje pšched Bohom stejał a Šhrystušowy japoschtol woła ł nam: „Modlcze ło bjes pšcheštacza!“ a tola šmy my tak nješwěrnny, lěni modlerjo. Šdyž naš hjo David wobštorži pšched Bohom Šnješom, kac šmėje ło hacle Šesufowa škoržba pšhecziwo nam!

Łotom kac dowěrjazy a kac wušklyščenja wěšty, jako njeby mohło hinał bycź, hacź ło jeho Bóh tón Šnješ wušklyšchi, prošy David! Jako by wón chyzł pšched wschittimi druhimi přeni a bližšchi pšchi durjach njebjeskeho kralestwa štacź, kac hotuje wón ło rano ł šwojemu Bohu, a: Šnježe, poškluchaj na moje šłowa, łedźbuj na moju rěcź, kac wuńdžeja šłowa š jeho erta. Wón nušuje šwojeho Boha, ło by, po cźłowškim rěczane, prawje ruku na wucho položil a se škilenej hłowu na Davidowe šłowa poškluchał. Šchtóž móže kac rěczecź, nej' wěrnno, tón šawěscze w jara špšhecželenym wobšhadže ł Bohom w njebjesach šteji. Kac šahańbi naš David drugi ras, naš, kiž my Šesom Šhrysta dla jako lube džeczi šměmy ł lubemu Wótzu w njebjesach pšchińcź. David njejedźišche niczo wo tutym Božim džec-

czatštwje. A my, kiž my ło šměmy pšches Šesufowu ša-šlužbu šwobodnje a wješele ł Bozej wótzowškej wutrobje pšchibližecź, ach, ło bychmy š najmjeńšcha wschědnje pšchi prošy durjow, kotrež naš ł wótzowškemu domu wjedu, štejeli.

Hušto cžitamy w nowinach, ło nište džeczi ł luda najwysšiche pšhecze šwojeje wutrobje na našcheho khezora a krala pišaja. A khezor pohnuty pšches tule škało-twierdu džeczazu wěru do jeho miłosčziweje luboscze a dobrocziwoscze, pomha a dopjelni prošchazym džeczom šwojeho luda jich proštwu. A našch njebjeski Bóh, tón Wótz našcheho Šnješa Šesom Šhrysta a teho dla tež našch Wótz, njedyrbjal nam najche proštwy dopjelnicź, hdyž my w modlitwje ła jeho cžesczu štejimy a ła pšchihadženjom jeho kralestwa a šwjate pokutne šylšy plakamy pšche šwojeho luda hrěch a pšche šwój šamšny hrěch?

Šo bychmy šako wot Davida wuknyli, hišcže wjazy, ło bychmy jo šako wot Šesufa wuknyli, wot šwojeho mišchtra a jeho japoschtolow, wo wschěm, šchtož nam wutrobu cžezku cžini, wo wschěm, šchtož naš šadžewa we wěrje a we wušklyščenju, wo wschěm, šchtož je pšhecželstwa a cžěmnošcze pšhecziwo Bohu a jeho žalbowanemu na šemi namašacź, ł Bohom rěczecź we wěrjazej modlitwje a wschědnje nutrnje šdychowacź: Šnježe, pomhaj; Šnježe, wumož; Šnježe, twať a žohnuj Šesom Šhrysta dla!

Telko šamšnych brónjow my šmy wjedli w bėdženju tuteho cžaka, telko jich je ło tupilo a šersawilo. Me šchit teje wěry, džeržimy jón wysche šwojeho luda, šwojeje wošady, šwojeho doma a šwojeje šamšneje dušche?

Rhwalcze job' na zymbalach,
 Kiz hacz k njebu klincza krafnje!
 Rhwalcze jeho na trunach,
 So tež Bohu hyncza jafnje!
 Njech so hłofy posbėhnu
 A czesczi Bohu wėcznemu!

Wschitko, sctoz tu wodnych ma,
 Njech tak khwali Boha Knjesa,
 Haleluja jaspėwa!
 Jeho khwalbje njebudz mjesa!
 Czescz budz jeho krafnosczi,
 Haleluja w wėcznosczi!

Mėschto wo listach starych Romskich a Grichow.

1.

Wotrəcəwanje a skonczenje.

W tutym wotdzėlku pokazje nań Eusebius, każ je śwėrny czitar biblije na mėscze pytuył, na 11. staw japoschtolich skutkow, ale wón njenaspomni staw a to s teje sameje pschicizny, kotrejeż dla Luther mjelczi wo sctuczach: Wón njemjedzescje hišczeje niczo wo naschim rosdźelenju do stawow. Knihy noweho sakonja do małych wotdzėlow rosdźelicz je halle Eusebius sapoczak. Potom mnohy to samne spytowachu, so by so lóžscho czitalo a czitane wobkhowało. Jedyn s tych bė wuczony mnich a kardinal Hugo se Santo Zaro, kiż je w lėcze 1260 wumrjel. Jeho rosdźelenje do stawow so bórny tež druhim spodobasche a bu potom w cziszcju wschudžom pschijate.

S wjetscha je tole rosdźelenje jara dobre; my s nim lohko w bibliji wscho namakamy. Druhdy pať wone rosdźeli, sctoz hromadu kłuscha. Nasch 1. list na Thebaloniskich posticza nam tež sa to pschiklad: 4, 13 hacz 5, 11 su mjenujzy jedyn wulki wotdzěl, w kotrymž swjaty japoschtol wo sapschidźenju teho Knjesa rėczi a kiż je tak rjez jedyn naturski staw.

Też njewmėny febi myšlicz, so su japoschtoljo w swojich listach pschezo pospochi pišali bjes wėstny wotdzėlow; wjele sterje pofnaje kóždy kėžblimy czitar biblije lohko tajte wotdzėle, po kotrychž da so list po swojej myšli rosdźelicz. Majjafnišcho je to pschi přėnim listcze na Korintiskich. Tam rėczi japoschtol 1, 10 hacz 4, 21 wo rostorach w gmejnje, 5, 1 hacz 6, 20 wo njepózciznosczzi a wo skórbach, 7, 1—40 wo mandźelstwie, 8, 1 hacz 11, 34 wo pschibójskich woporach, 12, 1 hacz 14, 40 wo darach teho Ducha a 15, 1 hacz 58 wo horjestawanju moronych. Njech febi luby czitar w druhich listach sam tajte wotdzėle pyta; tak budze najlóžscho najwjazny nawutnycz; kšesczian pať chyzł wschať pschezo wutnycz.

2.

Sdy bych jeno wjedzał, kať sapoczecz. Tak je hižo někotryžkuliž sdychował, hdyž mėjesche piero w ruzny psched listnom, na kotrež chyzsche nětk pišacz. Duż je dobre, stare słowo k wutrobje wsacz: Najprjedy rospomni a potom sapoczni! Hacž knadz mėjachu stari tež telko próžny, swoje listy sapoczecz? Gladajmy, sctoz wo sapoczatku listow pola starych widžimy. Też nětk chzemy přėni list na Thebaloniskich wsacz a najprjedy jeho sapoczatť kusť nadrobnišcho wobhladacz. Sctoz dha nam nadpadnje, hdyž tam czitam, kať swjaty japoschtol swoj list sapocznje? Njeje wėrno, to je bórny namakane? Wly sapoczynamy s pschedrėcju: Mój luby Zano! a teho runja a wobsamknjemy se swojim mjenom: wjele dobrego wot twojeho śwėrneho Zana. Zow pať namakamy zyle na wopať, jow steji prjedy mjeno teho, kiż list pišche a mjena jeho pscheczelow, potom pschidźe adreśsa a napofledku postrowjenje, a wscho to je krotko do jeneje řady wopschijate. Tak ma so we wschėch japoschtolich listach. Nam so to nimale njedusčne a njepřichistojne bycz sda. Wly njelubujemy to, febjje prjedy wschėch druhich mjenowacz. Ale stari mėjachu hinasche waschnje. Jim so lėpje sdašche, so tón, kiż list dosta, hnydom pschi spoczatku shoni, wot toho wón pschidźe. Wly mamy w nowym sakonju tež listy wot śwėtnych ludži, kiż so po tutym waschnju sapocznu. Na pschiklad mamy w japoschtolich skutkach 23, 26—30 list romskoho hetmana w Serusalemu, Klaudiusa Lisiasa, na jeho wyschšeho krajneho bohota Felixa w Zesariji; duż widžimy, so bu tež potom, hdyž na wyschšeho pišachu, samne mjeno prjedy stajene. Szamo, hdyž so na najmóžnišeho knjesa śwėta, na romskoho kšezora pišasche, njeczinjesche so hinať a tež sa to dnybisch pschiklad mėcz,

jeli so so sa to sajimasch. Sthowany je nam list, kotryž romski bohota mačo-asisteje provinzy wokoło lėta 103 po Khrystu su hėžorei Trajaney pišasche. Kšezor wschať bė swojim jasťojnikam kasat, so bychu kšesczianow pschesczėhali a nětk powjeda bohota Plinius wo swojim sadźerženju pschecziwo kšesczianam a prošny wo dalšche pschikasnje. List ma so tak:

C. Plinius Trajaney. Szuscha so sa mnje, knjeze, so wschitko njewėste psched tebjje pschinježu, pschetož sctoz by mjje lėpje roswuczicž mohł hacž ty? Pschi pschėkšychenju kšesczianow njebėch nihdy; duż njewėm, sctoz a kať pschepytaju abo khostaju. Bėch tež w tym njewėstny, hacž my dnyrbimy pschi řudzenju rosdźėle czinicž abo hacž mamy pschecziwo mlodym a starym po runym waschnju sakhadžecž; hacž ma, sctoz je roskaty, wodacze dostacz, abo hacž temu, kiż je ras kšesczian byl, wotpad niczo njepomha. Ze kóždy, kotrehož sa kšescziana maja, khostanja hódny, abo jeno potom, hdyž so s jeho kšesczianstwom czėžke njeskutki sjednoczeja? Tule khwilu bym so pschecziwo tym, kiż bychu mi jako kšesczijenjo pokazani, tak sadźeržak: jich samnych bym so praschať, hacž bėchu woprawdže kšesczijenjo byli; wusnachu-li so woni sa kšesczianow, dha bym so jich drugi a təczi ras praschať, jim tež wotprawjenje hrosyl. Sctoz wosta pschi swojim wusnaczu, temu dach słowu wotczecž; pschetož sa to mėjach pschezo, so dnyrbjesche so s najmjenscha jich sakatloscz khostacz, njech je jich wusnacze, kajkežkuliž chze. Kotsiž bėchu romsny mėschzenjo, tych bym k wotwjedzenju do Roma napisať. Jako nětko tónle wuřud snaty bu, bychu mi hišcze bjes řudzenjom dalšche pschestupjenja sjewjene, kať so to tak s wjetscha stanje. Bu mi wot njemjenowaneho człowjeťa sapisť tajkich, kiż bėchu piecža kšesczijenjo, pschepodaty; czi pať sapřėwachu potom, so su kšesczijenjo. Sdyž so nětk pola mjje k boham wotachu abo twojemu wobrasej wopory s wyrucha a s winom pschinjeřechu, pódla tež Khrystuřa hanjachu — k czemuž so piecža wėrni kšesczijenjo nihdy pohnuč njedadža, dha bym tajkich po swojej radži sašo puschczik. Druhy prajachu najprjedy, so su kšesczijenjo, potom pať sapřėwachu, prajizy, so su něhdy kšesczijenjo byli, potom pať sašo wotpanyli, někotři hižo psched 25 lėtami. Woni su wschitzny twój wobras a bohowe wobrasny czesczili a Khrystuřa sakleli. Woni pať wobkruczachu, so je słowna wėž pschi jich winje abo lėpje pschi jich kłudze ta była, so su waschnje mėli, wėstny dzeń w tydzenju psched skhadzenjom řłónza so shromadžicž a tam Khrystuřej jako Bohu jedyn po druhim kšėrlusche spėwacz. Potom su s pschikřahu řlubili, so njebudža do njeskutka swolicz, ani paduchstwo ani mandźelstwořamanje ani rubježnistwo wobencz, date řłowo njeskamacž a dowėrjene kłbto, hdyž so wot nich sašo žadasche, njesapowjedzecž. Na to so so roseschli, so bychu so pschidźischo sašo shromadžili k shromadnemu wobjedej, hdyž pať so niczo řłeho njestawa, a so su to wjazny njeczinili, hdyž bėch jo po twojej pschikasni sakasať. Czim nusnišcho pať so mi sdašche, wot dweju schłofinow, kotrež buschtej „diafonisny“ mjenowanej, pod dracžowanjom pytnycz, sctoz je na tym wėrne. Ale ja njewmėny niczo hinasche namakal hacž wopacznu a zyle pschewmėrnu pschewėru; duż bym tež prozeř na drugi czař položik a prošny wo twoje pschikasnje. Pschetož naležnoscz so mi sda pschewyřlenja hódna, wořebje dla mnohich, kiż po tutym waschnju swoje žiwjenje mačo waža; s kóždeje staroby, se wschėch schtantow mužojo a žony pschidnu do řtracha a budža dale do řtracha pschicž, niž jeno w městach, ale tež hižo na wřach so rošřchėri tale nakazaza pschewėra. Ale hišcze so sda, so móžemy jej domobaracz a wscho sašo do řjada stajicž; samescze so hižo nimale zyle wopuschczene temple sašo sa Božu řkuzbu wuziwaju a sašo so pschiwjedu skoczecza sa wopory; duż je lohko wėricž, so by najwjazny ludži sašo na dobry pucz pschischo, jeli so bychmy jim roskate wrócjenje po móžnosczzi položili.

To bė nětk list, wo kotrymž bychmy sašo wjele listow pišacz móhli, chyzli jón wukładowacz. Zow chzemy jeno to prajicž, kať jara je so mudry Romski sjebať se swojej nadžiju na postanjenje pohanstwa. Sctoz je febi Bóh pschedemsať, to dnybi so tola stacz, byrnjež bychu njepscheczelow mozy po řdaczu triumfirowať.

Ale nětk wrócim so k swojim listam! Wobhladajmy febi postrowjenje, kotrež k listowemu sapoczatkej řkuschesche a nimale nihdže njepobrachowasche. Zara krotko czinjachu s wjetscha Romšny pschistajo mjeno teho, kiż list piša a teho, kiż list dostanje, jeno taj dwaj piřmifaj S. D., to je: salutem dicit a řėka po řerbřim: pschėju strowje abo derjemecze. Mały kusť hinať mėjesche so postrowjenje wjeřklych Grichow. Tu řėka na pschiklad: Klaudius Lysias drohemu bohotej Felixej, wjele strowja a řboža (Sap. skutki

23 26). Po prawym steji tam grichiske słowo sa wješele, kotrež je w našej bibliji se „stromjom“ pschekozene.

Wot swuczeneho grichiskeho postrowjenja šo postrowjenje w listach japoschtolow Pawoła a Pětra niz mało rošdželi, pschetož tam šo wone po tutym wašchnju ma: Šnada budž i wami a mēr! město wješela staji šwjaty japoschtol to, šchtož kšchesczjiana i wěrnym wješelom napjelni a jeho wutrobu wješełu a stroschtu czini: Wožu hnadu, kotraž je nam w Šhrystušbu sešhadžola, a njebeški mēr, kotryž Šesuf jako Woži dar šwojim wuczobnikam spožči. Duž tež šo jow, pschi listowym šapoczatku, pschewobrocžaza a wscho wobnowjaza móž kšchesczjianskeje wěry pokazje. Njeje nicžo, šchtož šo nješeli se šeluz; tež to pošlenje a najmjeiške blyšcži šo nowe a hinaš w jašnosčzi Šhrystušowego šwětkla. Ššwjaty japoschtol praji: Šhrytuš je žiwj we mni a šamo jeho listowe postrowjenje je šrečžniwy šwědk sa tole jeho wěrywšnacžje.

To šame postrowjenje: Šnada a mēr wot Boha, našchego Wótza a teho Šnjesa Šesom Šhrysta, namašamy hišcže w 9 listach, kotrež chžyl šebi czitar šam pytačž; w druhich listach je wone kusť roššchěrjene a tež pscheměnjene; šašo druge šo, kaž je šnate, i postrowom nješapocznu.

Hizo i tyhle listowych šapoczatkow widžimy, kaži duch je w špišacželach žiwj, hizo nam wone pscheradža, šo šu kšchesczjienjo, kiž tam i nam rěčza, byrnjež šu dawno wušnyli. A my šo wješelimy, šo šu šo pschēs nich nam te postrowjenja darite, i kotrymž dany šo my tak rady postrowicž, hdyž šo wěšty džen šenđžemy, šo bychmy Šhrytuškej šwoje kšerluške špěwali, Wože šłowo šlyšcheli a jemu šwalobny wopor, plód tych hubow, kiž jeho mjeno wušnaja, woprowali, pschetož my njewěmy šebi nicžo lěpšchego pschecž, hacž hnadu a mēr wot Boha, našchego Wótza a teho Šnjesa Šesom Šhrysta.

Rošhlad w našchim cžašu.

Provincialne šynody pruskeje krajneje žyrkwije šo nětk jena po drugej šhromadžuju. Wone maja wošebje wo nowej žyrkwinej agendže wuradžecž, kotrež nacžist je šo jim pschedpožožik. Tónle nacžist noweho porjada sa Wožu šlužbu a sa skutki Wožeje šlužby je šo jara wuštojnje a rjenje wudžekal a budže šawěicže dobre špodobanje wschěch wošadow namašacž. To je pschede wschēm i wuškim wješelom powitačž, šo budže se šawjedženjom noweje agendy wschelakemu njeporjadej a njeušchnemu njeoštatkej Wožeje šlužby w našchich wošadach tónž czinjeny. Nětk je nimale na tym, šo ma kóžda wošada šwój wošebity porjad. We wschěch nušnych wěžach wěry pať dyrbjała jednota knježicž. Šdyž šu provincialne šynody wo nowej agendže šwój roššbud wotedale, budže w nowym lěčže wurjadna generalna šynoda powošana, kotraž budže nowu agendu pschehladačž a wudacž.

Najwjetšche šajimanje je w pošlenim tydženju wopyt ruskeho kóžštwa w franžowskim měcže Šoulonje šbudžilo. Franžowsžy šu nimale rošum šhubili dla wješela na tutym wopyčež šwojich najušchnišchich pschecželow a njewjedžachu, tak šo mēčž a šchto czinicž, šo bychy šwojich lubnych hošcži došcž powitali a cžescžili. Wudawki dla wopyta, kotrež ma město Šoulon placžicž, wošolo poš milijona frankow wuczinja. Paris a knježerstwo štaj tež žašošne sumy wudašoj; bohate hošcžiny, konzerty, dživadla a reje. Pschi jenyh rejach šu franžowsžy offižerojo šwojich towašchow na kšhibjetach w šali wošolo nošyli a Rušžy teho runja Franžowskich. Š wubjernym prošowanjom šu šo Franžowsžy na namušknjenje sa nich tak cžezžkeje ruskeje rěčže dali. Ššamo šhulške džecži šu prošniny doštale na tón cžaš, hdyž ruske kóžže w Šoulonje woštanu. Wschē šwoje nadžije štaja Franžowsžy na tónle šwjast. Nětk maju sa to, šo džen wjecženja njeje daloko, hdyž móža šo i Ruškimi na naš dacž a naš do czista šanicžicž. Kaž džecži šadžerži šo tónle hewať tak mudry a wobdarjeny lud. My bychmy tajše džecžaze šadžerženje šapřewacž móhli, jeli šo njeby hizo hušto i džecžazeho hrajšanja wuške nješbože nastalo. Duž dyrbimy šo dla lubeho mēra tak pošylnjecž, kaž je móžno, a njebudžemy hjes najšylnišchego, derje wuwucženeho a sa wójnu šhmaneho wójšta byčž móž, a to cžim mjenje, cžim bóle šo Ruška i našchimi nješchecželami šjednocža. Še šrudny cžaš. Wóh tón Šnješ jón pošlěpš.

Nahromadž žehliwe wuhle na jeho hlouu.

„Wudowy a šyroty“, praji šary Škriver; „šu ludžo, kotšiz w žiwjenju wjele pschescžehanja a mało podpjeru namašaja“. To je stara wěž; pschetož hizo pola Šraelskeho luda mējachu wudowy po hebrejškej rěčzi mjeno, kotrež tak wjele kaž „mjelcžecž“ rēšasche, šo by šo wošnamjeniko, šo ma wudowa wjele njepraweho šnjescž a dyrbi tola i temu mjelcžecž. Šunje teho dla pať dyrbi wudowa šwoju nadžiju cžim wěcžišcho a jenicžy na Boha šameho šajicž, kotryž je šlubik, šo chže wudowom Wótž byčž. To bēšche tež jenicžti trošcht wudowy kšhudeho kšžkarja w šchlesynškej wšy. Ta bēšche do wohidneje ščoržby je šwojim šuššodom šaplecžena. Šeje šuššod bēšche bohaty bur, kotremuž bēšche wudowiny muž, jako bēšche hišcže žiwj byť, křuch pola wotkupit, kotrež i jeho mašym jenicžtim poškom mjelšomasche. Došelž bēchu tam hacž do teho cžaša, kaž došho hacž bē šchto pomnik, šame cžernje roštkje, bēšche jo bur sa mašo toleršow šwojemu šuššodej, kotryž bē jemu na poli šwěru i pomožy byť, pschedak. Tón bēšche šo lēta došho w pocže šwojeho woblicža prošowal a bēšche wschitke cžernje wudžekal, tež bēšche tam, šchtož bē hnoja mēť, našlyš a te poško bēšche jemu derje nješlo, tak šo mēšesche po nēcžim wjetšchu radošcž, cžim mjenje hewať wobšedžesche.

Šo bēšche to wobšedženštwu kšžkarjowej wudowje niz mjenje drohe, hacž bēšche jemu byť, móže šebi kóždy myšlicž. Kaška šrudoba sa nju, jako šebi bohaty bur wot njeje rolu jako šwoje wobšedženštwu šašo žadašche.

Psched šudništwom šuššodaj kup šczinišoj njebēšchaj; žona pišma wo kupje nješesche, ani nješošesche žaneho kwitowanja, šo je polo šapšacžene, pschedpožožicž. Na to ščožomasche šo šuššod, kotryž bēšche nahramnošcži šwoju wutrobu wotewrit, šwoje ške wotmyšlenje. Kaž jara tež wudowa šuššodej wutrobu šmjehčicž špřtasche — wón na šwojim wobsta. Ššudništwu jemu tež prawo da, došelž wudowa šwoje prawo se žanym pišmom dopošacž nješošesche. Šaj, wona bu tu tež šašudžena žyke kšošty šapšacžicž. A došelž i temu pjenješ nješesche, dyrbjesche šo jej jenicžka křawa a nēšchto gratu wotčžasacž.

Tehdy šo w kšhudej hēcže wjele šylšow wot macžerje a džecži wušłaka. Tola wudowa nješaby Bohu šwoju nušu wuššoržicž. Jako džen wotčžasanja pschezo bliže pschidžje, wudowa jedyn wjecžor widžesche, šo šuššodowy wotročž i někotrymi konjemi do kužola jēšasche. Na jenyh konju šedžesche burowy najmšoššchi šynk. Jako konje tam pschidžechu, hdyž bēšche najšlubšcho, wobšuje šo burowy hšlcžez a padže do wodny. Šřjedny hacž bēšche wotročž i konjemi i hšubošje wodny won, bēšche wudowa hizo na pomož pschibēžala a jako tam bur se šwojej žonu došidže, bēšche džecžo hizo i wodny wucžehnjene a Wóh bēšche jo tež žime šdžeržal.

Nětk bur prošymi, šchto chžyšche njebeški pomožnik wbošjeje wudowy jemu i tym prajicž. Ša křotki cžaš wudowa niz jenož kwitowanje wo šapšacženyh kšoštach došta, ale tež pišme, wo kotrymž bēšche to polo jej a jejnym džecžom sa wobšedženštwu na pschezo pschipišane a bur je wot teho cžaša wudowiny šwěrnny šuššod woštal hacž do tónža.

Po Wožej šwjatej woli bu 11. oktobra t. l. našch šwěrnny přjedawšchi duchowny,

Knješ šarat Šermann Delant

w nimale došonjanym 80. lěčže šwojeje štaroby i tuteho cžaša do wěcžnosčže wotwošany a po šwojim žadanju pschi šwojimaj šaršchimaj a pschi šwojej mandželškej na pošřebnišchcžu w Šbjelšku pošřebany. 45 lēt je wón našchu wošadu pašť a je šwojemu štabtu šnamjo byť. Šeho šwěrnnošcž a došročžiwosčž, jeho šprawnošcž a prawdošcž budže jemu w našchich wutrobach wobštajne džašowne dopomnjenje šdžeržecž. — Nječ wotpoczjuje w mērie.

W Šřjebi, 17. oktobra 1893.

Byrkwina rada.